

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μ' ἓνα γερό καϊκι
πάνς 'στῆς Ἄνδρου τὰ νερά νὰ φέρουν χωρτζηλίκι.)

Φ. Ἐμπρός 'στὴν Ἄνδρου, Περικλῆ...
Π. Που πάμε, βρέ γομάρι ;
Φ. Ἀπὸ αὐτὰ ποῦ γίνονται δὲν πῆρες σὺ χαμπάρι ;
Δὲν ξέρεις, ἀφιλότιμε, πῶς τόσο σφουγγαράδες
βουτοῦν 'στῆς Ἄνδρου τὰ νερά και βγάζουνε παράδες;
Δὲν ἔμαθες πῶς κατ' αὐτὰς ἐγάλασε ἡ πλάσις,
πῶς θησαυροὶ εὐρίσκονται 'στὸν πάτο τῆς θαλάσσης,
πῶς και ἡ Ἄνδρος γρήγορα μὲ τούτους θὰ πλουτίσει
και κάθε ὑπὲρτρια κυρά θὰ καταντήση ;
Οἱ παπαφίγχοι μάινα και σία ὄλ' οἱ φλόκοι.
Π. Βλέπω μακρὸ σκυλόφαρο νὰ μᾶς καταδιώκη.
Φ. Βρὲ μὴ φοβάσαι, Περικλῆ, και φώναξ' ἔγνια λέσσα...
δὲν μπαίνει τὸ σκυλόφαρο εἰς τὸ καικι μέσα.
Π. Βρὲ θὰ μὲ πνίξης, μασκαρά...
Φ. Σικτιρ ἀπ' ἐδῶ πέρα...
θὰ φθάσωμεν πλησίστιοι μὲ οὐριον ἀέρα.

Π. Κι' ἀν τοὺς ἀσκούς του ἔξαφνα ὁ Αἴολος ἀνοίξη
και αὐτανδρον, βρέ Φασουλῆ, τὸ πλήρωμά μας πνίξη;
Φ. Βρὲ μὴ σὲ πάη, ἀδελφέ, γιὰ τοῦτο ριπιτὶ
κι' ὁ Αἴολος πρὸς χάριν μας κλειστοὺς θὰ τοὺς κρατῆ,
ὡς ποὺ ν' ἀράζωμε κι' ἐμεῖς 'στῆς Ἄνδρου τὰ νερά
και μπόλιχο ψαρέψωμε κι' ἀνέλπιστο παρᾶ.
Π. Τί θησαυροὶ θὰ πέσουνε και στὰ δικά μας βρόγια.
Φ. Μὲ τρεῖς βουτιαῖς 'στὴ θάλασσα θὰ πῆς ἀντίο φτώ-
Π. Αὐτὸ ποῦ φαίνεται μακράν δὲν εἶναι σάν βαπόρι; [Χλια.
Φ. Ἀλήθεια...
Π. Κάποιος κάθεται νομίζω εἰς τὴν πλώρη.
Φ. Δός μου ἀμέσως τὰ λορνιόν...
Π. Και θὰ γνωρίσης τάχα ;
Φ. Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισα... ξέρεις ποιὸς εἶναι, χάχα ;
Π. Ποιὸς εἶναι, βρέ ;
Φ. Ὁ Τσάρεβιτς...
Π. Θὰ φᾶς γερό σφοντύλι.
Φ. Μᾶς εἶδες και μᾶς χαιρετᾶ μὲ κάτασπρο μαντύλι.
Π. Βρὲ τι μοῦ λές ;
Φ. Νά ! κύτταξε...

Π. Ἄλ' ἄθροια λές... μὰς βλέπει, καὶ θγάζει κ' ἄλλο, Φασουλή, μαντῦλι ἀπ' τὴν τσέπη.
 Φ. Καὶ ὁ Κουτούζωφ στέκεται στὸν Τσάρεβιτς ὀπίσω...
 Π. Βρὲ δὸς μου τὸ μαντῦλι σου γιὰ νὰ τοὺς χαϊρετῶσω.
 Φ. Ἐίπα συνάχι, Περικλῆ, καὶ εἶναι λερωμένο...
 Π. Καλὸ παιδί ὁ Τσάρεβιτς !...
 Φ. Ἄλ' ἄθροια τὸ καυμένο !
 Π. Θὰ ἔχῃ μέλλον...
 Φ. Φαίνεται διάδοχος αἰσίχης.
 Π. Πῶς τίποτα δὲν γάρβισε κ' εἰς τοῦτον ὁ Μπουλίκης; καμμιὰ καρφίτσα Ρούσιση δὲν ἔδωσε καὶ σένα ;
 Φ. Οἱ ἄλλοι δῶρα δέχονται, γαιδοῦρι, ἀπὸ 'μένα, καὶ τὸν σταυρὸ μου σκέπτομαι ὡς δῶρον ν' ἀποστείλωμ ἐδῶ καρφίτσαις ἀκριβαῖς 'στὸν Μάιτιγγεν τὸν φίλο. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως σὺ ψευτολιμοκοντόρος.
 Π. Σῶπα, μωρέ, καὶ φαίνεται κοντὰ ὁ Καθοντόρος.
 Φ. Βρὲ μὴ φοβάσαι, Περικλῆ, καὶ πάμε ὅλον πρῖμα.
 Π. Κυττάζω κατεπάνω μας νὰ ἔρχετ' ἕνα κύμα.
 Φ. Ἀπόβαλε τὸ αἰσθήμα τῆς ἀπρεποῦς δειλιάς.
 Π. Ἄλ' ἄθροια πῶς τὰ εἶχαν σοβαράς γιὰ Βραζιλίας ;
 Φ. Κάποιος Φουσεκάς 'σὴκως 'στὸ πόδι τὸ ἀσέκρι καὶ τὰ παπούτσια ἔδωσε τοῦ Πέτρου εἰς τὸ χέρι, καὶ πᾶν τοῦ Αὐτοκράτορος χαμένοιο τόσο κόποι κ' ἐπὶ τὰ βρεμμένα του καὶ πάει 'στὴν Εὐρώπη.
 Π. Ἐλύσσαζαν οἱ ἄτιμοι μὲ τῆς δημοκρατίας.
 Φ. Κι' αὐτοὶ θὰ εἶχαν σοβαράς γιὰ κούνημα αἰτίας, γιὰτί κ' ὁ Αὐτοκράτορες αἰώνιοι δὲν εἶναι... μαραινόνται τῆς δόξης των ἀ' ἀνηγάρι μυρσίναι καὶ οἱ Ντελῆ - Φουσεκάδες τοὺς πέρνου τὸν ἀέρα καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους βρῖσκονται καὶ τοῦτοι μὴ' ἡμέρα.
 Π. Καὶ σὺ, μωρέ, συντάσσεσαι μὲ τὴν δημοκρατίαν ;
 Φ. Ἐγὼ, μωρέ, συντάσσομαι μὲ πᾶσαν πολιτείαν, κ' ὅταν εὐνοίας Ἀδλικῆς κ' ἐγὼ ἀπολαμβάνω βαπτίζομαι βασιλικὸς καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ὅποταν δὲ ὁ Βασιλεὺς ψυχρὸς ἐμπρός μου στέχῃ κ' οὐτ' ἕνα κἂν δὲν μοῦ πετᾷ μὲ δίλεπτα φουσεκί, ἀμέσως τότε γίνομαι κ' ἐγὼ Ντελῆ - Φουσεκάς κ' ἐμπνέω μίσος κατ' αὐτοῦ εἰς ἀνδράς καὶ γυναικάς, τοῦτέστι συμμορφόνομαι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κάποτε φαντάζομαι φρικτὰς ἐπαναστάσεις, καὶ ρητορεύω δι' αὐτάς κ' ἐργάζομαι ἀτρόπως...
 Π. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται τοῦ Ἰωῶ τὸ κῆτος.
 Φ. Δὲν εἶναι τίποτα, μωρέ, παρὰ μικρὸ δελφίνι... ὁ Ποσειδῶν μονάχους μας στήγμην δὲν μὰς ἀφίνει.
 Π. Αἰσθάνομαι ναυτίσιαν...
 Φ. Ἰπομονὴ ὀλίγη κ' ἐντὸς μικροῦ σὲ βεβαῖω ἡ τύχη μας ἀνοίγει.
 Π. Βοήθησον, ὦ Ποσειδῶν, νὰ εὐωμεν λιμένα.
 Φ. Μὲ ἄλλην τὴν πεποιθήσιν στηριζῶς εἰς ἐμένα.
 Π. Ἄλ' ἄθροια πῶς περισσεύμα εὐρέθῃ κ' ἄλλο τώρα ;
 Φ. Ἀνέλπιστος ἐκ θησαυρῶν ἐπλάκωσε πληθῶρα, καὶ νέων χρεωκοπιῶν ἐπέρασαν οἱ τρόμοι... τροποιοῦνται κατ' αὐτάς πολλοὶ ἀρχαῖοι νόμοι, τῶν ἀδελῶτων τῶν γαιῶν καὶ τῶν οἰνοπνευμάτων, καὶ γίνεται ἀπογραφή παντοδαπῶν κτημάτων.

Πλὴν καταργεῖται, Περικλῆ, κ' ὁ φόρος ὁ τοῦ οἴνου χάριν τῶν γάμων, φαίνεται, τοῦ νέου Κωνσταντινίου, κ' ἂν ἡ κατάργησις αὐτῆ θὰ βλάψῃ τὴν πατρίδα, ἀλλ' ἀρκετὴν βοήθειαν θὰ δώσῃ 'στὴν σταφίδα, ἐν τούτοις ἐλαττώνεται κ' ὁ τῶν ἀροτριῶτων καὶ τὰ μεγάλα σγέδια δὲν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον, καὶ κάθε κτήνος ὅπως σὺ πρὸ ἴλιγα θὰ πληρώνῃ κ' ἂν κάθεται 'στὸν καρφενὲ κ' ἂν γῆν ἀροτριῶτων. Ἀκόμη ὁμως μιά δραχμὴ γιὰ τὸν καπνὸ προσθέτει καὶ γάνουν τὰ πασχάλια των οἱ τόσοι Περικλέτοι, γιὰτί ἂν πάψῃ, Περικλῆ, καθένας νὰ φουμάρῃ δὲν θὰ 'μπορῇ πολιτικὰ ποτέ του νὰ λιμάρῃ, καὶ, ὡς εἰσέριεις, ὁ καπνὸς μὲ τὸν βαρὸν γλυκὺν ὑπάρχει ἀπαραίτητος εἰς τὴν πολιτικὴν, κ' ἀνευ αὐτῶν δὲν εἰμπορῇ συζήτησις νὰ γίνῃ, καὶ ἀνευ συζήτησεως τὸ ἔθνος ὅλον σβύνει, κ' ὅταν στεφάνια ὁ καπνὸς τριγύρω μας δὲν κἀνῃ καὶ λόγος δὲν διαβάξεται κανεὶς τοῦ Δεληγιάννη, καὶ ὅταν δὲν ἀκούεται πατριωτῶν μιλιὰ κ' οἱ Τοῦρκοι δὲν γχερμίζονται 'στὴν Κόκκωνη Μηλιά. Ἄλλὰ ὡς ἀντιστήκωμα τοσοῦτων συμφορῶν εὐτυχημάτων βλέπομεν καὶ θησαυροὺς σωρῶν, κ' ἕνας στὸν ἄλλον ρίχνεται, κ' ἕνας τὸν ἄλλον σφίγ- κ' ὅλοι ἀντάμα βγάζομε κ' ἀπὸ τῆ μοῦγα ζύγκι, [γε, κ' ἀμέσως τὸ περίσσευμα φουσκώνει τοῦ Τρικουπη καὶ τρώγ' ἡ μοῦγα σίδερο κ' ἀσπάλι τὸ κουνοῦπι, κ' ἡ πίστις μας ἡ ἐθνικὴ αὐξάνει ὀλοένα μὲ τὰ ἑκατοντάδραχμα τὰ πλαστογραφημένα. Τοσαῦτα εὐτυχήματα σπουδαία θεωρῶν καὶ ὁ πολὺς ὁ Μίλησις εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, ζῆτει ἀπ' τὸ περίσσευμα μερίδια μεγάλα, μὰ δὲν τοῦ δίνουν τίποτα μὲ ὅλη τὴν τρεχάλα, κ' ἀρχίζει θλιβερὸ χαθὰ ὡσάν τὰ ὄργανα καὶ πάει 'στους ἀριστεροὺς μαζί μὲ τὸν Μανέντα.
 Π. Ἐφοῦσκαμος ἡ θάλασσα καὶ γέρνει τὸ καικί.
 Φ. Βάστα, καυμένε Περικλῆ, ἂν θέλῃς χαρτζελίκι.
 Π. Τί θησαυροὶ στῆ θάλασσα, τί πλούτη στὴν Ἠσρά!...
 Φ. Ἐφέτος πιά θὰ δίνωμε κλωστοῦσις εἰς τὸν παρὰ. Ἄλλὰ ἰδοῦ... τὸ Γαῦριον τῆς Ἄνδρου διακρίνω... ἴλιγο κουράγιο, Περικλῆ...
 Π. Ἄλ' ἄθροια εἶν' ἔκεινο.
 Φ. Νομίζω πῶς ἐφθάσαμεν, βρὲ Περικλῆ, ἐγκαίρως.
 Π. Ἐδῶ μοῦ εἶπαν βρίσκεται τοῦ θησαυροῦ τὸ μέρος. Λοιπὸν ἀμέσως μὲ βουτιὰ...
 Φ. Βοήθησον, ὦ Τύχη, νὰ ἔροῦμε θησαυρὸ κ' ἑμεῖς, νὰ λείψουν πιά οἱ στήχοι, νὰ γίνωμε σάν τὸν Τσιγγρὸ κ' οἱ δὲθ' ἡμᾶς εὐεργετῆται καὶ ἄνθρωποι σημαίνοντες καὶ τῶν καλῶν ἡγέται.
 Π. Τύχη τυφλὴ καὶ ἀστατος μαζί μας μὴ γελᾶσῃ !
 (Ὁ Φαιούλης κατέρχεται 'στὴν βῆθῃ τῆς θαλάσσης, κ' ὁ Περικλῆς τὸν ἐρωτᾷ καὶ ἀπαντᾷ ἐκείνους κ' ἀρχίζει συνδιάλεξις διὰ μακροῦ σωλήνος.)

Π. Εύρηκες τίποτα, μωρέ ;
 Φ. Μὴν ἔχῃς τόση φούρια ...
 Π. Ψάξε παντοῦ καλά καλά ...
 Φ. Εὐρήκα θεο καθούρια.
 Π. Φτοῦ ! νὰ χαθῆς, βρωμόσκυλο !
 Φ. Ἦσοί καὶ ὠχονοῦς !
 Π. Τί βρῆρες ;
 Φ. Διὸ νερόφιδα καὶ πέντε ἀγνοῦς.
 Π. Μωρέ θὰ φᾶς μπαγλάρωμα σὰν ἀνεβῆς ἀπάνω ...
 Φ. Ἀφοῦ δὲν βρίσκω τίποτα τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω ;
 Π. Γιὰ κύτταζε, μωρέ στραβέ, καὶ λίγο παραπέρα.
 Φ. Μὴ μοῦ μιλάς, βρέ Περικλῆ, καὶ κάνε μου ἀέρα.
 Π. Εὐρήκες ;
 Φ. Βγάλε με, μωρέ, καὶ δὲν ἀντέχω πιά ...
 Π. Εὐρήκες ἄλλο τίποτα ;

Φ. Εὐρήκα μιὰ σουπιᾶ.
 Ἔνα κταπόδι μὲ ταμπᾶ ἴσά δύο μου ποδάρια.
 Π. Γιὰ κύτταζε καλλίτερα ...
 Φ. Νά ! νά ! καὶ θεο σφουγγάρια.
 Τί νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ ; ... δὲν βρίσκονται παράδες ...
 θὰ τοὺς ἐπῆραν, φαίνεται, οἱ ἄλλοι σφουγγαράδες.
 Π. Ὡ τυχῆ, τυχῆ ἀστατος ! ...
 Φ. Ἐλπίς ψευδῆς καὶ φρούδη !
 πάλι βελλαδες δανεικαῖς θὰ βάζω τοῦ Σκουλοῦδη.
 Π. Ἀνέβ' ἀπάνω γρήγορα ...
 Φ. Ὡ ! δάχρυα καὶ πόνοι !
 ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας πεντάρια δὲν φωτρόνει.
 Π. Γιὰ μᾶς κι' ἡ θάλασσα μπορεῖ ἀκόμη νὰ στεριέψῃ.
 Φ. Μὲ ὄλο τὸ περίσσευμα ἡ φτώχεια θὰ μᾶς ρέψῃ.
 Π. Ἄς φασκελώσωμε κι' οἱ θεο τῆς Ἀνδρῶν τὸ νησί.
 Φ. Ἐγὼ τὸ ἐρασκέλωσα, φασκέλωστο καὶ σύ.
 Π. Ἀδίκως ἐπλανήθημεν εἰς τὴν ὑγρὰν ὁδόν.

(Ὁ Φασουλῆς ἀνέριχται λιπόθυμος σχεδὸν
 μὲ θεο σφουγγάρια, μὲ σουπιᾶς, μὲ φίδια κι' ἀχνοῦς,
 κι' ὁ Περικλῆς ἀργιῶπὸς κυττᾷ τοὺς οὐρανοῦς,
 καὶ ὄρνευε τὸν συντάειρον ἀπ' οὐραῖς τῆς μελαῖας
 καὶ μὲς ἴσῃ μὲ οὐρην του πετᾷ καμψοῖς σφουγγαριαῖς.)

Μ' ἔξη στίχους ἴσθ' ἄλλο τὴν σελιθὰ συμπληρῶ.

Καὶ τῆς Δανίας ἔφυγαν λοιπὸν οἱ Βασιλεῖς,
 ποῦ ἔνω κάτω ἔφεραν τὸν κόσμον τῆς Αὔλης.
 Πάει κι' αὐτὸς ὁ Τσαρβίτης κι' ἡ σέρα καὶ ἡ μάρα
 καὶ μένει τοῦ Συντάγματος μονάχη ἡ καμάρια,
 πολῦτιμον κειμήλιον τοῦ εὐτυχῆος καιροῦ μας,
 κι' ἄλ' εἰς αὐτὴν κελούμεθα νὰ πᾶμε πρὸς νεροῦ μας.

Ἐκαὶ ὄλγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀθήναι, νέον σύγγραμμα τοῦ Νίκου Σπακωνῆ ...
 ἐντὸς ὀλίγου καὶ αὐτὸ ἴσθ' ὅσον θὰ φανῆ
 μὲ δεκαπέντε πίνακας κι' εἰκόνας ἀρεταῖς,
 μὲ χάριν, μὲ κομψότητα, καὶ ἄλλας ἀρετάς.
 Συνδρομηταὶ θὰ γράφονται ἴσθ' Βιβλιοπωλεῖα
 κι' εἰς πάντα προπληρόντα θὰ γίνετ' εὐκολία.

Τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ραγκαβῆ ἐβγήκαν τεύχη κι' ἄλλα
 μὲ εἰκονογραφήματα μικρὰ τε καὶ μεγάλα.
 Εἰς τοῦτο μάθησις πολλὴ καὶ τόση ἀρχαιότης,
 Κωνσταντινίδης δ' ὁ γνωστὸς καὶ τούτου ὁ ἐκδότης.

Τὸ τεύχος τὸ ἐνδέκατον ἐβγήκε κατ' αὐτὰς
 τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γιδάνηρ τοῦ καὶ Ἰγρηγοῦ,
 ποῦ βοηθεῖα πράγματι παρέχει ἀρεταῖς
 εἰς τῶν γλῶσσιν τὴν σπουδὴν κι' ἐκάστου μαθητοῦ.
 Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἴσθ' ἡμέραν τελειώνει,
 ὅπου γενῶνται τῶν βροτῶν τὰ βασανὰ κι' οἱ πόνοι.

Ἰδοῦ κι' ὁ τελευταῖος ὁ τῶν Μοχιανῶν,
 τοῦ νέου Ἀλεξάνη μεταφρασίς καλὴ,
 μεστὴ ἐπεισοδίων ὄρασιον καὶ σκηδῶν,
 καὶ χάρις οὐκ ὀλίγη κι' ὄφελος πολλὴ.
 Ἔργον τοῦ Ἀγγίλου Κούρη, ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκ-
 καὶ παρέτε τὴν βλοὶ καὶ ἄχρυα μὴν τρωτε. [δοταί,

Τοῦ Παπαγεωργίου λαμπρᾷ Γραμματικῇ
 τῆς γλώσσῃ τῆς Ἀρχαίας μετὰ Συντακτικῷ ...
 πολλὸς ἀρχαῖος πλοῦτος εὐρίσκειται κι' ἐκεῖ
 κι' ἡ δούμιον δραχμαῖς σὰς δὲν πᾶνε του κακοῦ.
 Ἐκδοσις νῦξημένη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων ...
 πωλεῖται ἴσθ' Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φωκόλ, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπένετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
 ρεπούμπλικαῖς ἀντάμικαις, μπασοτόνια, μακινέτια,
 στολιδία ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαῖτια,
 ὄλα τῆς ὄρας πράγματα καὶ ἀληθῆς ὄρατα,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 κι' ἄς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ κάθε κουραϊδόνι.

Ὁ Μόστρας καὶ ἡ Λιμάκηνη ἐγίνανε ζευγάρι,
 ἡ μιὰ κοπέλα ζηλευτὴ κι' ὁ ἄλλος παλληκαῖρι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πᾶς ἴσθ' ἴσθ' μου ἀνέθη,
 ἴσθ' ἡ Νεάπολιν ἀπένω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἱεροδοξίον Ἰόδη, — θεοῦ ἴσθ' ἴσθ' τρεῖς ἴσθ' ἴσθ'.

μὲ Χημίον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οὐκοδομή,
 καὶ μὲ χίρα δίχως ἄνερα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρμῆ.